

ZPRAVODAJ ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI V JINDŘICHOVĚ HRADCI

Z farního diáře

Den	Datum	Hodina	
Neděle	17.1.	9.30 18.00	2. neděle v mezidobí proboštský chrám - mše svatá klášterní kostel - mše svatá
Pondělí	18.1.	7.30	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů Dnes začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů (18 až 25.1.) Kaple na proboštství – mše svatá
Středa	20.1.	18.00 18.30	Proboštský chrám- mše svatá Proboštství – sál v přízemí – setkání Focolare
Čtvrtek	21.1.	17.00 18.00 19.00 20.00	klášterní kostel - výstav Nejsvětější svátosti, adorace klášterní kostel - mše svatá Fara evangelické církve– ekumenické modlitební setkání kaple na proboštství – modlitba mužů
Pátek	22.1.	18.00 18.30	Proboštský chrám - mše svatá kaple na proboštství - společná modlitba matek
Sobota	23.1.	9.00 17.00 18.00	Domov seniorů v Otíně – pastorační návštěva Proboštský chrám- mše svatá s nedělní platností Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	24.1.		3. neděle v mezidobí - Pořad bohoslužeb jako 17.1.
Pondělí	25.1.	7.30	svátek Obrácení sv. Pavla , apoštola kaple na proboštství - mše svatá
Úterý	26.1.	15.30	8.výročí jmenování Otce biskupa Mons.Pavla Posáda pomocným biskupem českobudějovické diecéze. Kěž mu Bůh žehná. Proboštství – sál v přízemí – setkání sekulárního řádu sv. Františka
Čtvrtek	28.1.	9.00	Proboštský kostel – mše svatá na zahájení vikariátní schůze duchovních. Večerní mše sv. není.
Sobota	30.1.	18.00	Pořad bohoslužeb jako 23.1. Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	31.1.		4. neděle v mezidobí - pořad bohoslužeb jako 17.1.
Pondělí	1.2.	7.30	kaple na proboštství - mše svatá
Úterý	2.2.	18.00	Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) Dnes je světový den modliteb za zasvěcené osoby a dnes také končí „Rok zasvěceného života“, který z rozhodnutí papeže Františka začal 30.11.2014 Proboštský kostel - mše svatá, v jejím úvodu žehnání svící a průvod
Středa	3.2.	18.00 19.30	Památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka Kaple na proboštství – mše svatá, udělování svatoblažského požehnání Proboštství – sál v přízemí – setkání Focolare
Čtvrtek	4.2.		pořad bohoslužeb v klášterním kostele jako 21.1.
Pátek	5.2.	18.00 18.30	První pátek v měsíci únoru, den zvláštní úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu Proboštský chrám – mše svatá, na konci litanie k Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání Proboštství - kaple na proboštství - společná modlitba matek
Sobota	6.2.	18.00	Pořad bohoslužeb jako 23.1. Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	7.2.	9.30 15.00 18.00	5. neděle v mezidobí proboštský chrám - mše svatá se zaměřením pro rodiče s dětmi Karneval pro děti - viz plakátek klášterní kostel – mše svatá.
Pondělí	8.2.	7.30	kaple na proboštství - mše svatá
Úterý	9.2.		Dnes večer končí 1.část liturgického mezidobí
Středa	10.2.	9.00 18.00	Popeleční středa - den přísného postu Proboštský kostel – mše svatá, po kazání žehnání popela a udělování popelce Proboštský kostel – mše svatá
Čtvrtek	11.2.	16.30	Památka Panny Marie Lurdské - 158. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech. Dnes je světový den nemocných – den modliteb nejen za nemocné, ale i za všechny, kdo je léčí, ošetřují a o ně se starají Pro zájemce bude možnost, po předchozí svátosti smíření, udělení svátosti nemocných. pořad bohoslužeb v klášterním kostele jako 21.1.
Pátek	12.2.	17.30 18.00 18.30	Proboštský kostel – pobožnost křížové cesty Proboštský chrám – mše svatá Kaple na proboštství – po mši sv. společná modlitba matek
Sobota	13.2.	12.30 14.30 15.00 18.00	od proboštského chrámu odejde pod vedením P. Jiřího Špiřáka pěší procesí do Horní Pěny , rodiště Bedřicha Bachsteina Horní Pěna – pobožnost křížové cesty Horní Pěna – poutní mše svatá k oslavě blahoslavených františkánů Bedřicha Bachsteina a druhů Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	14.2.	9.30 17.30 18.00	1.neděle postní proboštský chrám – mše svatá s hudebním doprovodem chrámového sboru klášterní kostel - pobožnost křížové cesty klášterní kostel - mše svatá

Poděkování spolku Hippolyt

Spolek Hippolyt děkuje všem, kteří si na předvánočním jarmarku koupili výrobky společenství maminek i knihy z Karmelitánského nakladatelství. Z finančního výtěžku jarmarku bylo posláno 3.000 Kč na podporu „mobilního hospice svatého Kleofáše“, který v úzké spolupráci s římskokatolickou farností zajišťuje Oblastní Charita v Třeboni. Provozování mobilního hospice, kdy jeho pracovnice pravidelně navštěvují nemocné v jejich domovech a starají se o ně po stránce zdravotnické, hmotné a kdo projeví zájem, i po stránce duchovní, je vysoce záslužná charitativní činnost.

Oznámení o přednášce katolického kněze

Občanské sdružení „Hamerský potok“ pořádá 1.2. od 18,00 hodin na Fakultě managementu Vysoké školy ekonomické v Jindř. Hradci přednášku římskokatolického kněze, teologa, přírodovědce a spisovatele Mgr. Marka Orko Váchy Ph.D., který bude hovořit o ochraně životního prostředí v souvislosti s encyklikou papeže Františka s názvem „Laudato Si“. Zveme Vás k účasti.

Přehled o udělování svátostí v Jindřichově Hradci v roce 2015

- svátost křtu byla udělena celkem 39 osobám, z toho 32 malým dětem
- svátost biřmování přijalo 5 osob
- první svaté přijímání bylo podáno celkem 9 osob, z toho 5 dětem
- svátost manželství uzavřelo 9 manželských párů
- svátost pomazání nemocných přijalo 60 osob
- katolických pohřebních obřadů (svátostina) bylo celkem 40, z toho pohřbeno do země 4 zemřelých

Úmysly mší svatých od 18.ledna 2016 do 14. února 2016

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18.00 hodin

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

J – kostel sv. Jana Křtitele

V – kostel sv. Václava

KnP - kaple na proboštví

Po 18.1.	KnP	Za † Pavla a Aloise Markovy a duše v očistci	Po 25.1.	KnP	Za † sestry Marii a Janu a nemocnou sestru Jitku
Út 19.1.	K	Za † Františka Hirsche	Út 26.1.	K	Za † rodinu Kalkusovu
St 20.1.	KnP	Za † rodiče a prarodiče a za rodinu Posíkovu	St 27.1.	KnP	Za † rodinu Kalkusovu
Čt 21.1.	K	Za † rodinu Kalkusovu	Čt 28.1.	P	Ráno v 9.00: Za † Josefa Svobodu a rodiče
Pá 22.1.	P	Za † Ladislava Maňáka, Marii Maňákovou a Stanislava Studeného	Pá 29.1.	P	Za † Za Jaroslava a Vlastimila Liškovy
So 23.1.	P	Za † manžela Jiřího Vintra a duše v očistci	So 30.1.	P	Za Josefa Posíka a sourozence
Ne 24.1.	P K	Ráno: Za farnost Večer: Za kmotru a kmotra Březinovy	Ne 31.1.	P K	Ráno: Za farnost Večer: Za manžela Rudolfa, oboje rodiče a maminku Emilii, manžela Karla, bratra Františka, rodiče, prarodiče a duše v očistci
	3. neděle v mezidobí			4. neděle v mezidobí	

Po 1.2.	KnP	Za † Aloise a Pavla Markovy	Po 8.2.	KnP	Za † Marii Bízovou, její rodiče a prarodiče
Út 2.2.	P	Za † Marii Vintrovou, manžela Josefa, syna Jiřího a duše v očistci	Út 9.2.	K	Za † rodinu Kalkusovu
St 3.2.	KnP	Na úmysl dárce (I)	St 10.2.	P	Ráno v 9.00: Večer v 18.00: Za Jarmilu Hřebíčkovou a rodinu
Čt 4.2.	K	Za † rodinu Kalkusovu	Čt 11.2.	K	Na poděkování za dar křtu svatého a prosba o Boží ochranu pro Vítku
Pá 5.2.	P	Na úmysl dárce (I)	Pá 12.2.	P	Za † sourozence Martu a Karla Schrutzovy, jejich rodiče a prarodiče
So 6.2..	P	Za milost Boží, pomoc a ochranu celé rodině	So 13.2.	P	Na úmysl dárce
Ne 7.2.	P K	Ráno: Za farnost Večer: Za † Marii Varousovou, sourozence, rodiče a duše v očistci	Ne 14.2.	P K	Ráno: Za farnost Večer:
	5. neděle v mezidobí			1. neděle postní	

Další číslo farního zpravodaje vyjde v neděli 14. února 2016

Vydává Proboštství v Jindř. Hradci, Kostelní 74/I. Zde se také přijímají Vaše příspěvky do farního zpravodaje. www.proboštství-jh.cz

Číslo telefonů na proboštství: 384 361 690, mobil P. Ivo Valášek: 731 402 928, mobil J. Tomasz Zbucki: 721 850 039

ZASVĚCENÉ OSOBY V JINDŘICHOVĚ HRADCI

(k závěru Roku zasvěceného života)

Svatý otec František vyhlásil období od 30. listopadu 2014 (tehdy 1. neděle adventní) do 2. února 2016 (svátek

Uvedení Páně do chrámu)

za „ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA“.

Pojem „zasvěcení“ znamená věnování, darování někomu, nebo něčemu. Pod pojmem „posvátné zasvěcení“ rozumíme dobrovolné rozhodnutí osoby ke zvláštní službě Bohu, Bůh si takovou osobu povolává k duchovní službě. Jako je víra Boží dar, Božím darem je i povolání ke kněžství a také k zasvěcenému životu.

Křesťanství vyznává, že každý člověk má od Boha povolání. Už samotný fakt existence člověka znamená, že je povolán k životu. Toto povolání je základním povoláním každého člověka. Také je třeba si uvědomit, že všichni, kdo jsou pokřtěni, se stali Božími dětmi a tak jsou povoláni k následování Krista a k účasti na jeho životě, tedy ke svatosti v životě víry. Mluví-li se o zasvěceném životě, jde o tzv. nové zasvěcení. Nezasvěcuje se člověk, ale Bůh si člověka zasvěcuje (člověk se odevzdává). Slovo zasvěcení znamená „učinění posvátným“, „vynětí z profánního užívání“, a tak si Bůh odděluje zasvěcenou osobu pro sebe, aby mu byla „výhradním vlastnictvím“. Zasvěcený život je Boží dar církvi a zároveň některých členů církve, darující se Bohu. Jeho ústředním cílem je „ustavičné hledání Boha“. Je to tedy přechod (definitivní, nebo na určený čas) nějaké osoby ze sféry světské (profánní) do sféry posvátné a to vždy na základě zcela dobrovolného rozhodnutí. Uskutečňuje se prostřednictvím ritu stanoveným katolickou církví, kterým se odevzdává službě Bohu nějaká osoba, ať již jsou to klerici nebo laici, muži nebo ženy, kteří jsou povoláni Bohem prožívat v Církvi speciální dar evangelijních rad a napomáhat, každý svým způsobem ve svém institutu zasvěceného života naplňovat spásné poslání Božího lidu.

A/ Přehled institutů „zasvěceného života“ :

1) řeholní instituty: jsou charakterizované zvláštním zasvěcením Bohu veřejnou profesí evangelijních rad, specifickým charismatem, a stabilní formou života ve společenství. Každá řeholní rodina má svá pravidla (řehole, konstituce). Obvykle se členové řeholních společenství navenek vyznačují předepsaným řeholním oděvem. Než jedinec složí věčné (slavné) sliby, prochází počáteční neboli prvotní formací, po slibech se dále rozvíjí v trvalé formaci. Řeholní instituty, dle své řehole, mohou být klerické, laické a smíšené; na základě právního vztahu k Apoštolské autoritě mohou být papežského nebo diecézního práva.

V ženských institutech je jenom jediná kategorie sester a případné rozdíly plynou jediné z různosti činností, kterým se věnují.

2) sekulární instituty: nemají život ve společenství a veřejné sliby. Žijí zasvěcení Bohu ve světě sekulárním způsobem života, který je jim vlastní.

3) společnosti apoštolského života: žijí ve společenství kvůli specifickému apoštolskému cíli a někdy přijímají i evangelijní rady posvátným závazkem uznaným Církví. Jejich zasvěcení je však odlišné od řeholních i sekulárních institutů.

4) Zasvěcené panny. Zasvěcením diecézním biskupem jsou partikulárním poutem svázány s Církví a věnují se její službě žijíc ve světě.

5) Poustevníci. Patří k řeholním institutům, nebo jsou podřízeny přímo biskupovi, žijí ve vnitřní i vnější odloučenosti od světa.

6) Vdovci a vdovy - Zasvěcení slibem doživotní čistoty věnují se modlitbě a službě v Církví.

7) Nové nebo obnovené formy zasvěceného života. Jsou často podobné již existujícím institutům, ale s novými duchovními nebo apoštolskými impulsy. Jsou ve fázi ověřování a čekají na schválení a potvrzení církevní autoritou.

B/ Zasvěcené osoby v Jindřichově Hradci

V dlouhé historii města Jindřichův Hradec zde působilo mnoho osob „zasvěceného života“.

Uvedeme si jejich stručný přehled :

-- a) Zasvěcené osoby žijící v Jindřichově Hradci ve zdejších kláštorech (jezuité nazývají kláštery „kolejemi, rytířské řády „komendou“) a společenstvích

@ **Řád německých rytířů – němečtí rytíři** - *Ordo Domus Sanctae Mariae Theutonicorum in Jerusalem*. Členové řádu přišli do Jindřichova Hradce okolo roku 1237, za doby vlády pana Jindřicha I. z Hradce, jeho syn Vítek I. z Hradce ustanovil kněze tohoto řádu prvními duchovními správci zdejší farnosti, udělil jim patronátní právo k faře, nařídil zřídit špitál, zřejmě i latinskou farní školu a daroval jim rozsáhlý majetek. Stali se kolonizátory zdejší řídké osídlené krajiny. Město opustili zřejmě v roce 1434. Z let 1270 – 1434 je známo 24 jmen zdejších farářů z Řádu německých rytířů. V Jindř. Hradci působili celkem asi 210 let.

@ **Řád templářů - templáři** - *Fratres militiae Templi*. Do Jindřichova Hradce přišli členové tohoto druhého rytířského řádu někdy v polovině 13. století, je doloženo, že zde vlastnili určitý majetek, není známo, že by se nějak zabývali duchovní správou. Také oni se podíleli na osídlování zdejší pusté krajiny. Po zrušení řádu v roce 1312 připadl jejich majetek z části pánům z Hradce, z části Řádu německých rytířů, tedy zdejší faře. Celkově zde žili méně než sto let.

@ **Řád menších bratří konventuálů – minorité** - *Ordo Fratrum Minorum Conventualium*. Do Jindřichova Hradce přišli okolo roku 1320, kdy je uvedl pan Oldřich III. z Hradce do tehdy rozestavěného kostela sv. Jana Křtitele, při

kterém jim nechal postavit klášter. V té době zřejmě jejich hlavním úkolem bylo na panství pánů z Hradce čelit šíření kacířského učení sekty valdenských. Mezi obyvateli města a okolí se zprvu stali velmi oblíbenými, kostel sv. Jana byl papežem Bonifácem IX. v roce 1401 obdařen plnomocnými odpustky pro ty, kdož ho navštívili na Boží hod svatodušní nebo v dalších osmi dnech (oktáva) a zde splnili předepsané podmínky. Bylo to stejné, jako nyní Slavnost Porciunkule. Při klášteře také fungovala škola. Když v první polovině 16. století se klášter dostal do svízelné hospodářské situace a zřejmě i mezi řeholníky se objevily náznaky protestantismu, asi v roce 1592 se minorité přestěhovali do Jihlavy. Celkem působili v Jindřichově Hradci okolo 250 let.

@ Řád menších bratří - františkáni - *Ordo Fratrum Minorum*. Do Jindřichova Hradce přišli, dle nejnovějších zjištění historiků tohoto řádu, v roce 1475 (nikoliv tedy 1457, jak se většinou uvádí) a dočasně byli usazeni na předměstí u kostela svatého Václava. V roce 1478 byla na tak zvaném „Novém městě“ zahájena stavba klášterního kostela svaté Kateřiny a při něm budova kláštera, kam se františkáni přestěhovali v roce 1479. Kostel byl slavnostně vysvěcen 9.8.1491. Kostel i klášter vyhořel v roce 1619, 1669 a 1801. S pomocí vrchnosti a darů měšťanů bylo vždy vše opraveno. V roce 1693 žilo v klášteře 33 řeholníků, řád zde měl noviciát i teologické učiliště. Františkáni byli mezi obyvateli města velmi oblíbeni, v historii města i farnosti zanechali hlubokou stopu. V noci ze 13. na 14. dubna 1950 byli františkáni (2 kněží a 2 bratři fráteri) ozbrojenou státní mocí násilně z města odvezeni a zatím zde svůj klášter neobnovili. Celkem zde požehnaně působili 475 let. Z významných františkánů se vztahem k J. Hradci je možno např. připomenout pražského mučedníka bl. Bedřicha Bachsteina (+1611), rodáka z nedaleké Horní Pěny, nebo jindřichohradeckého rodáka P. Radima Miloslava Jáchyma (1927-2013).

@ Jezuitský řád - Tovaryšstvo Ježíšovo – jezuité - *Societas Jesu*. Na pozvání pana Adama II. z Hradce a jeho manželky Kateřiny z Montfortu přišli jezuité do Jindřichova Hradce v roce 1594. Byla jim vystavěna kolej (klášter), ke které později byl přistavěn kostel sv. Maří Magdaleny a seminář (budova gymnasia). Na jezuitu vrchnost převedla též patronátní právo ke všem kostelům na panství. Jezuité to ve městě, kde do roku 1620 převládalo utraquisticky až protestantsky smýšlející obyvatelstvo, neměli lehké. V začátku 17. století rok od roku vzrůstala nenávisť obyvatel města vůči jezuitům, kteří se tehdy umírněnými způsoby snažili o obnovu katolické víry, také podporovali chudé a nemocné a v gymnasiu se snažili o vzdělávání mladých chlapců. Nenávisť měšťanů se projevila v roce 1615, kdy odmítali hasit hořící budovu semináře a vyvrcholila v roce 1618, kdy byl z okna pražského hradu svržen majitel zdejšího panství pan Vilém Slavata a pak se změnila politická situace nejen v Čechách, ale i v Jindřichově Hradci. 6.6.1618 bylo zdejší jezuitům oznámeno, že se musí do dvou dnů z města vystěhovat, což se skutečně stalo, nekatolíci tehdy získali nejen hřbitovní kostel Nejsvětější Trojice, ale i farní kostel Matky Boží Panny Marie. Celá situace se změnila po bitvě na Bílé Hoře u Prahy 8.11.1620. Ke konci roku 1620 se jezuité vrátili do města a za pomoci vrchnosti začal proces rekatolizace, ne však nějakým drastickým způsobem. Velkou důležitost kladli jezuité na účast lidu na velkolepých bohoslužbách, různých procesích a pobožnostech. Velikou zásluhu měli jezuité i o zdejší školství. Díky tomu, že jezuité měli patronátní právo ke všem kostelům, občas se dostávali do ostrých sporů i s jindřichohradeckými faráři, tedy infulovanými probošty. Když byl papežem Klementem XIV. bulou z 21.7.1773 zrušen jezuitský řád, žilo v J. Hradci 26 jezuitských kněží a bratří laici. Ti všichni, po oznámení zrušení řádu, se nejprve pomodlili za zemřelé spolubratry, navzájem se rozloučili a v tichosti se rozešli – starší do důchodu, mladší na fary. V J. Hradci zůstalo do roku 1777 šest jezuitů, kteří pokračovali ve výuce na gymnasiu. Celkem, jako duchovní, zde působili jezuité 179 let.

@ Kongregace Školských sester de Notre Dame – *Sorores Scholarum Pauperum a Domina Nostra* - dřívější název: *Kongregace Chudých školských sester de Notre Dame (naší paní Matky Boží)*. Když vedení Města Jindřichova Hradce zřídilo v roce 1885 v budově dnešní „Základní umělecké školy Vítězslava Nováka“ (Hudební škola u parku, památkově chráněný objekt zvaný v 19. století „Zeisův dvůr“) sirotčinec pro čtyřicet chovanců od věku čtyř let (např. v roce 1895 zde žilo 13 chlapců a 8 děvčat), k jejich obsluze si najalo řádové sestry Kongregace Chudých školských sester de Notre Dame. Řádové sestry měly v budově sirotčince soukromou kapli, zasvěcenou sv. Cyrilu a Metodějovi. Za II. světové války (1943) byl sirotčinec zrušen, řádové sestry naše město opustily. Celkem zde působily v letech 1885 – 1943, tedy 58 let. Když nyní někdy uvidíte v Jindř. Hradci osobní auto, které řídí v hábitu řádová sestra, zřejmě je to jedna ze sester výše uvedené Kongregace, které žijí v zámku v Kardašově Řečici. Ty odtud v letech 1968 – 1970 dojížděly do J. Hradce a učily děti náboženství.

@ Kongregace Milosrdných sester svatého Karla Boromejského – boromejky - *Sorores misericordiae sancti Caroli Borromei*. Po dostavění prvního nemocničního pavilonu v J. Hradci (1893), byly sem v roce 1905 povolány sestry boromejky jako zdravotní sestry. Žilo jich zde současně 10 – 12. Pracovaly zejména ve velmi exponovaném chirurgickém oddělení, většina z nich měla odborné zdravotnické vzdělání, některé pracovaly v nemocniční kuchyni. Bydlely v uzavřené klauzuře, vedle které byla veřejnosti přístupná nemocniční kaple, zasvěcená Panně Marii Lurdské (oltář nyní stojí na chodbě při klášterním kostele sv. Kateřiny, lavice z kaple jsou v přízemní kapli v budově proboštvství). Na nátlak zastánců totalitního režimu musely sestry boromejky opustit zdejší nemocnici k 30.6.1956. Na zdejších hřbitovech odpočívají tři sestry boromejky, dvě na hřbitově u sv. Václava, jedna na městském hřbitově Svatého Kříže. Je to významná zdejší farnice a kostelnice, sestra Marie Langweilová, která však zde nikdy v hábitu nechodila, ale tiše sloužila Bohu i řadě lidí až do své náhlé smrti 8.6.1999.

Do dějin jindřichohradecké farnosti se sestry boromejky zapsaly významným způsobem, neboť jako ošetřovatelky náležely k největším dobroditelkám trpících. Jejich nezištná obětavost obrátila k Bohu v posledních chvílích před smrtí i mnohé bezvěrce. V Jindřichově Hradci působily celkem 51 let.

@ **Apoštolát františkánského sekulárního řádu - urbanky** - založil významný františkánský teolog PhDr. Jan Evangelista Urban (1901-1991),

po něm se nazývá i toto ženské společenství. Nová společnost sester Apoštolátu sv. Františka byla definitivně ustavena a schválena biskupy Čech i Moravy v roce 1933. V jejich působení ožila původní myšlenka sv. Františka žít evangelium neklášterně, bez klauzury a vnější uniformy. P. Urban jim říkal:

„Nesnažte se vypadat jako řeholnice, spíše jimi buďte vnitřně.“ Františkánskou chudobu a jednoduchost považují sestry urbanky za východisko a základ pro svoji apoštolskou, charitativní a ošetřovatelskou činnost. Většina sester zůstala pracovat v civilních povoláních. Sestry nosily do 50. let hnědý závoj, později si jej braly jen příležitostně, třeba k bohoslužbám.

V 50. letech 20. století se vytvořilo i v Jindřichově Hradci malé společenství urbanek – 5 mladých žen, pracovaly jako zdravotní sestry v nemocnici, společně bydlely ve Svatojánské ulici v domě č.p. 151/I., v samostatném domku na dvoře. Moc se o nich neví, neboť v době církvi nepřátelské, musely žít ve velkém utajení, Žádný řádový oděv nepoužívaly. Protože se neví, kdy přesně v J. Hradci založily své společenství, ani kdy se rozešly, není možno uvádět, jak dlouho v Jindřichově Hradci působily.

@ **Milosrdné sestry III. řádu sv. Františka - brněnské** - Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou sv. Rodiny v Brně – kongregaci založila Bernardina Hošková v Brně r. 1886, stanovy sestavil a potvrdil brněnský biskup František Bauer r. 1902, pečují o nemocné, pracují v sociálních ústavech, jejich řádovým oděvem je černý hábit a závoj. Jak se tyto sestry dostaly do Jindřichova Hradce?

K 1.8.1991 byl Řádu bratří františkánů vrácen celý jejich původní jindřichohradecký areál, včetně budovy kláštera a zahrady. Dlouho se nevědělo, jak s budovou kláštera naložit. V polovině roku 1998 se objevil v našem městě poněkud svérázný františkán (tedy také zasvěcená osoba) P. Vladimír Jindřich Řechka, kněz s velmi silným sociálním citěním, zejména pro bezdomovce. Ten si předsevzal, že najde pro františkánský areál smysluplné využití. Zařídil, že řád františkánů vše předal občanskému sdružení „Nová šance“ z Ostravy. Náplní práce tohoto sdružení bylo postarat se o čerstvě propuštěné vězně a pomáhat jim přizpůsobit se životu na svobodě. Sdružení „Nová šance“ nakonec selhalo a P. Řechka ubytovával v budově kláštera podivné „existence“. Na zajišťování jejich bydlení (stravování, úklid) si P. Řechka pozval sestry františkánky z Brna. 9.5.2000 sestry přijely a zabydlely se v místnostech v přízemí budovy kláštera. Zprvu byly dvě, pak přibyla ještě jedna. Nově bylo zavedeno, že denně od 15,00 hodin bude v klášterním kostele adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí, při které se P. Řechka s řeholními sestrami bude modlit za zdejší budovu kláštera a za celé město Jindřichův Hradec. Hodinová adorace byla veřejnosti běžně přístupná, avšak zájem o ní byl minimální. Řádové sestry se také aktivně zapojily do života farnosti, např. přede mší svatou se předmodlivaly růženec, při některých mších svatých četly čtení a přímlyvy. I pro pastorační farnosti bylo znát, že zde po dlouhé době zase znovu působí řádové sestry. V budově kláštera pak bydlelo několik propuštěných vězeňkyň, ale také svobodné matky s dětmi a byl zde poskytován azyl mužům – bezdomovcům. Velkým problémem bylo, že zde neexistoval žádný domovní řád, nebyla stanovena uzavírací doba, různě sem i v průběhu noci docházeli muži i ženy a tak se zde děly různé nepravosti, nemravnosti a sexuální delikty. A to když sestry zjistily, a P. Řechka to nemínil řádně řešit a zjednat pořádek, sestry během února 2001 urychleně z J. Hradce odjely do Brna a už se sem nikdy nevrátily. V Jindřichově Hradci tedy žily od května 2000 do února 2001.

-- b) Zasvěcené osoby, nežijící v Jindřichově Hradci společně v klášteře nebo řádové komunitě.

@ **Sekulární františkánský řád** – třetí řád svatého Františka - *Ordo Franciscanus Saecularis*, je komunita katolických mužů a žen ve světě, kteří usilují žít Kristův život v duchu spirituality svatého Františka z Assisi. Ačkoli Sekulární františkáni nejsou vázáni stejnými sliby, jako členové prvního a druhého františkánského řádu, kteří žijí v komunitě, podléhají též terciární řeholnímu slibu.

Při zdejších františkánském klášteře působila v 17. a 18. století laická řádová sdružení. Bylo to tak zvané opaskové arcibratrstvo sv. Františka a pak i tak zvaný III. františkánský řád. Tato laická sdružení byla určitou přímou spojnicí mezi klášterem a obyvateli města. Třetí řád zde zdárně působil také v 19. a první polovině 20. století. Po roce 1950, kdy byli násilně odvezeni františkáni z Jindřichova Hradce, členové třetího řádu postupně vymírali, neboť nebylo možno přijímat nové členy.

V roce 1997 skupina zdejších žen projevila zájem o obnovení třetího (sekulárního) řádu, v roce 1999 pět členek společenství podalo žádost o ustavení sekulárního řádu a 2.3.2000 pak byl vedením Českomoravské provincie sv. Václava v Praze vystaven dekret o kanonickém ustanovení sekulárního řádu v Jindřichově Hradci. V psané kronice obnoveného sekulárního řádu se udává (dle informace jáhna Tomasze Zbuckého) jako datum založení 29.9.1998.

@ – **Řád premonstrátských řeholních kanovníků – premonstráti** - *Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis*. Když po husitských válkách opustili kněží z řádu Německých rytířů duchovní správu Jindřichova Hradce (viz výše),

okolo roku 1454 byl zde jmenován farářem významný a vzdělaný premonstrát Dr. Eliáš Čech (Šech), který od roku 1468 zastával také současně i službu administrátora biskupství v Litomyšli. Byl také generálním vizitátorem všech premonstrátů v Čechách a na Moravě i účastníkem diplomatických jednání mezi českou katolickou šlechtou, králem Jiřím z Poděbrad a papežskou kurií. Zemřel asi v roce 1491. Asi od roku 1537 zastávali duchovní správu v J. Hradci opět premonstráti a to ze zchudlého milevského kláštera. Milevští premonstráti spravovali jindřichohradeckou farnost zřejmě 55 let. Z dalších premonstrátů se vztahem k J. Hradci je možno připomenout P. Ignáce Sekouška, který byl v letech 1812-1830 prefektem zdejšího gymnasia, zemřel v J. Hradci v roce 1856, absolventem zdejšího gymnasia byl rodák z Kardašovy Řečice P. Boleslav Jablonský (vlastním jménem Karel Eugen Tupý), český básník, autor textu mešní písně „Pozdvihni se duše z prachu“, v J. Hradci se narodili také další premonstráti, v roce 1827 P. Jan Nepomuk Jeroným Solář (autor historických spisů, + 1877), v roce 1865 P. Jaroslav Václav Vacek (syn regenschoriho proboštského chrámu, hudební skladatel a knihovník kláštera v Teplé, + 1935) a zdejším rodákem (1930) byl i P. Jaroslav Milo Smíšek, který 26.6.1971 přijal kněžské svěcení zde v proboštském chrámu a zemřel v želivském klášteře roku 1979. V letech 1978-1980 blahodárně působil v J. Hradci jako kaplan novokněz P. Zdeněk Metoděj Kozubík, tehdy, v době totality, jsme však vůbec nevěděli, že i on je také člen řádu premonstrátů.

@ **Řád svatého Basila Velikého - basiliáni - Ordo Sancti Basilio Magni** je mníšský řád řeckokatolické (i pravoslavné) církve. Je znám také pod méně známým pojmenováním *Baziliánský řád sv. Josafata*. Řehole klade důraz hlavně na poslušnost, chudobu, čistotu, odloučenost od světa, odříkání, modlitbu, práci a bratrskou lásku. Jeden bývalý člen tohoto řádu se úspěšně zapojil do zdejší diecézní farní duchovní správy.

@ **Kongregace oblátů Panny Marie Neposkvrněné - obláti - Congregatio Oblatorum Beatae Mariae Virginis**. Specifickým posláním členů této kongregace je působení v misiích. Představeným kongregace v České republice je v současné době P. Martin Sedloň, který své dětství, dospívání i předkněžský život prožil v Jindřichově Hradci, kde našel cestu k Bohu a kde v proboštském chrámu 4.12.1999 přijal kněžské svěcení. V Polsku býval členem kongregace oblátů také jeden zdejší služebník církve.

@ **Kongregace salesiánů Dona Boska, též Společnost sv. Františka Saleského - salesiáni - Societas Don Bosco, Societas S. Francisci Salesii**. Je to významná kongregace římskokatolické církve, jejíž členové se především věnují výchově mládeže, ale i zajišťování exercicií a výpomoci ve farní duchovní správě. Členem kongregace býval i jeden duchovní správce naší farnosti.

@ **Řád bratří kazatelů - dominikáni - Ordo Fratrum Praedicatorum**. Členem tohoto řádu byl i P. Valentin Karol Laburda, který byl v poměrně krátkém období, totiž od 1.12.2009 (před tím působil u Školských sester de Notre Dame v Kardašově Řečici) do 30.6.2010 farním vikářem v Jindř. Hradci.

@ **Řád menších bratří kapucínů - kapucínů - Ordo Fratrum Minorum Capucinatorum**, je jedním ze tří větví františkánského řádu (minorité, františkáni, kapucíni). V rozmezí let 1950 - 1959 pozhnaně působil v J. Hradci jako kaplan P. Gaudens František Kašík. V té době většina lidí ani nevěděla, že je řeholník, neboť nesměl chodit oblečený v řádovém obleku a ani neměl pro kapucíny obvyklý plnovous. Tento kněz se staral především o každodenní bohoslužby v klášterním kostele sv. Kateřiny a jen díky jemu byl po násilném odvezení františkánů z J. Hradce zachován jejich klášterní kostel v plném provozu a plynule zde pokračovala františkánská spiritualita. Duchovně vedl zdejší třetí řád svatého Františka i sestry boromejky, působící ve zdejší nemocnici a také měl na starosti farnost Lodhéřov. V letech 2006 - 2009 byl ustanoven farním vikářem v J. Hradci další kapucín, P. Pavel Lev Eliáš, který již v době náboženské svobody mohl a také chodil nejen v kostele, ale i v ulicích města, k údivu mnohých, v řádovém hábitu. Byl také zkušeným exercitátorem i zručným truhlářem.

@ **Řád bratří blahoslavené Panny Marie na hoře Karmel - Řád karmelitánů Ordo fratrum Beatae Virginis Mariae de monte Carmelo**, je katolický řád založený ve 12. století poustevníky žijícími v ústraní v pohoří Karmel v dnešním Izraeli. Od názvu tohoto pohoří následně řád získal své jméno. Tak, jako se časem rozštěpil řád sv. Františka z Assisi, stejný osud stihl v 16. století i karmelitány. Tak vznikli **Karmelitáni obutí** (mírnější řehole) a **Karmelitáni bosí** (přísnější řehole). Členem přísnějšího řádu, tedy bosích karmelitánů, a ne obyčejným, ale jeden čas přímo generálním představeným v Římě, byl poslední mužský potomek majitelů zdejšího panství, rodu Slavatů, P. Jan Karel Jáchym Slavata (1641-1712), který přijal řádové jméno Karel Felix a sancta Theresia. Udržoval časté styky s Jindř. Hradcem, zejména s klášterem františkánů. Měl velký podíl na vzniku mariánského poutního místa v Kostelním Vydří. Členem mírnějšího řádu, tedy obutých karmelitánů, byl P. Karel Vrba, který zde řídil farnost v letech 1990-1993 a významně se zapsal do její historie jednak tím, že se snažil o oživení farnosti po čtyřicetiletém útlumu způsobeném „rudými bratry“ i vlivem působení svého předchůdce, jednak zajištěním generální opravy exteriéru i interiéru františkánského klášterního kostela sv. Kateřiny, výmalbou proboštského chrámu i hřbitovního kostela sv. Václava a mnohým dalším.

Modleme se: milosrdný Bože, dej všem zasvěceným osobám radost z toho, že ti smí sloužit a posiluj je v jejich odhodlání jít touto životní cestou.

zpracoval Karel Bajer (2015)